

Cirkusrevyen 2020

"Fejer på Christiansborg"

Regi: Tæppet trukket for. Det smalle stykke fungerer som fortov.

Da tæppet senere trækkes fra: Bord i statsministeriet med 3 telefoner.

Børge (*snavset indvandrer, fattigt tøj, kasket med logo*) kommer cyklende hen til trappen foran scenen, hvor tæppet er trukket for. Stiller sig med ben på hver side af budcyklen. Løfter den øverste pizza mod publikum.

- Num syv firs! Num syv firs!

Den firkantede mand ser ud over salen. Råber atter 87. Spejder rundt, ingen reaktion, og med trist mine lægger han æsken tilbage på ladet. I samme sekund træder velklædt mand ind på det smalle fortov foran tæppet. Pressefolder i bukserne. Kridhvid skjorte. Lædertaske med ARNE i guld. Charmeklud om halsen. Bilnøgler med AUDI logo - *med andre ord: nyrig wannabe* - og pizzamanden småløber mod ham, råbende *fine pissa*, men Arne hører ham ikke, for telefonen ringer. Han vender ryggen mod manden. Efter en kort besked vender han sig. Pizzamanden står med lukkede øjne. Snøfter i hårde ryk.

ARNE: Jamen dog! Er der noget, jeg kan hjælpe med?

BØRGE: Maj ik løve hær.

ARNE: (*Forvirret*): Der er ingen løver her, du er på Bakken.

BØRGE: Ik løve... læve...

ARNE: Åh, du mener leve.

BØRGE:- ... ja... maj ik læve Syrien, maj ik læve her.

ARNE: Hvad hedder du?

BØRGE: Ibrahim Mohammed Ali. Maj tukke danse navn, så maj få arbæj.

ARNE: Dét var nok et klogt træk.

BØRGE: Ja... ja... for inden pissa maj syygte og syygte...

ARNE: Det er sgu ikke nok at søge i Danmark, kammerat, man skal se om hjørner for at få de gode jobs.

BØRGE: ... du... du lære maj jørne?

ARNE: Ja, ja, det kan jeg sagtens, for jeg...

BØRGE: (*Afbryder ophidset*): Maj set daj før! Maj set daj mang gang!

ARNE: ... sikkert, for jeg er tit i fjernsynet. Folk kalder mig Pensions-Arne.

BØRGE: (*Griber fat om selerne*): Du smart... du tjene mang pæng... va?

ARNE: Ja, jeg mangler sgu ikke noget.

BØRGE: Daj købe pissa halve pris?

ARNE: Nej, tak, det lort spiser jeg ikke mere.

BØRGE: Nu maj selv betale... (*glider hulkende ned på knæ*)... og min pissa ikke lorte.

ARNE: (*Låg gået op, dej ligger i hjørne*): Du skal sgu da ikke betale for det pis der!

BØRGE: Hvis maj ik komme hjem pæng, maj ik få knallert.

ARNE: Hej, ven, rejs dig op. Jeg har fået en ide.

Mens Arne hjælper den grædende mand op, glider scenetæppet til side.

En skærm th bag de to mænd fungerer som mur.

Nu kun spot mod ministerkontoret til venstre.

STATSMINISTER: Mette Frederiksen sidder bag stort skrivebord. Munden er en lige streg, mens hun ryster på hovedet og ser op på ministersekretæren, der står med en foldet avis. Yderst på bordet ligger en halv meter aviser, og der stikker fyrrer gule sedler ud fra dem. Tre telefoner på bordet. Den yderste rød.

SEKRETÆR: (*Citerer læserbrev*): Under valgkampen garanterede Mette Rasmussen, at pensionsalderen ville blive sat ned for nedslidte grupper, men hvad har vi fået? Ikke en bøjet femøre! Alle, jeg kender, har fået afslag... (*tager næste avis*)... jeg kom ud og arbejde, da jeg var tretten, og efter 50 år som asfaltarbejder kan jeg knapt komme ud af sengen om morgenen. Min læge...

STATSMINISTER: Er den lang?

SEKRETÆR: Som ind i helvede, men jeg skal nok korte referatet, et sekund... (*Den røde telefon ringer og han lytter kort*)... desværre, statsministeren er ikke at træffe før onsdag i uge 24.

ARNE: (*Nu også SPOT på muren*): Sig lige, at det er Arne.

SEKRETÆR: ARNE! Jeg kunne ikke kende din stemme! Du får straks statsministeren.

STATSMINISTER: Jeg skulle lige til at ringe til dig, for nu ulmer det igen med den forbandede pension. Jeg har et pressemøde i morgen 10.30, og der er allerede lavet en tekst til dig. Kan du flyve i aften?

ARNE: Selvfølgelig, Mette, og bestil lige to billetter, for jeg har en ny fejer med.

STATSMINISTER: (*Små hop på stedet, mens hun ler mod sekretæren*): Arne har fundet en ny fejer!

SEKRETÆR: (*råbende*): SUPER!

ARNE: Tak, tak.

STATSMINISTER: Er han lige så driftssikker som den sidste, du kom med?

ARNE: Jep.

STATSMINISTER: Siden vi fik fat i hende, er der jo næsten ro på børneinstitutionerne, vi sparer milliarder, kan jeg godt sige dig!

ARNE: Dét kommer du også til på ham her, for han kan både bruges til integration og Sjælsmark.

Statsministeren hopper hen mod sekretæren, der får et kys midt på munden.

Så hviner hun SJÆLSMARK og kaster røret op i luften.

Griber det. Holder det mod sig som et spejl.

STATSMINISTER: Du har virkelig reddet min dag, Arne!

ARNE: Der er bare lige det, Mette, at ligesom mig skal han have løn med det samme. Han ejer ikke en klink.

STATSMINISTER. Han får samme løn som de andre spinnere, og han kan få flere måneder forud. Hvad hedder han?

ARNE: Ibrahim Mohammed Ali, men stryg Ibrahim - så vil folk huske navnet på grund af bokseren.

STATSMINISTER: Var det ikke ham, der bed et øre af en eller anden?

ARNE: Nej, nej, det var Mike Tyson.

STATSMINISTER: Det er blod, og blod klæber, Arne, men **ALI** er fin og kort... det kan enhver idiot huske.

ARNE: Det siger jeg til ham.

STATSMINISTER: Ikke lige den med idioten.

ARNE: Selvfølgelig ikke, *jeg* er ikke idiot.

STATSMINISTER: Nej, det ved den søde grød, du ikke er! Vi ses i morgen, Arne!

Nu kun projektør på de to mænd ved muren.

ARNE: (*Kække dansetrin*): Copenhagen, here I come!

BØRGE: *Er gledet på knæ, hører ham ikke. Forsøger at glatte pizzaen ud. Arne griber irriteret æsken.*

ARNE: SE på den, mand! Det ser ud, som har nogen brækket sig på en pandekage, og du HAR jo job nu!

BØRGE: Méner du det virki? Maj *har* arbæj... nu?

ARNE: Ja, for helvede!

BØRGE: Og maj så hidde Ali?

ARNE: Du *hedder* Ali, ikke hidder.

BØRGE: (*Griber begge seler*): Du virki ansat stat-mister?

ARNE: Ja, som spindoktor.

BØRGE: (*Tungt suk*): Maj ik forså det dær spiiin.

ARNE: Ikke spiiin, Ali, spin. Det er alle os, der fejer problemer væk for statsministeren.

BØRGE: (*Klapper selerne pæne mod skjorten*): Jam, Arn, maj ikke te fiiii-ner folk.

ARNE: Fine folk! Du skal sgu kun snakke med de dumme, Ali! Alle dem på g-u-l-l-e-t, som Mette siger. Vi to skal feje alt det væk, de ikke skal vide...

BØRGE: Hvoffe det?

ARNE: ... så de kun hører det, de VIL høre. Så de virkelig TROR, der bliver gjort noget for dem.

BØRGE: Men det gøre dær ik?

ARNE: Ikke en skid, du, men jeg har tjent millioner på at lade mig fotografere og interviewe, og det kommer du også til. Og du skal ikke tænke selv, bare læse op fra en seddel. Og *når* du møder folk alene, skal du bare huske at snakke som om, du er smådum, og det får du ingen problemer med.

BØRGE: Nej, nej.

ARNE: Det trækker stemmer hjem, når folk tror, vi bøvler med de samme problemer som dem.

BØRGE: Maj tro, maj nu forså... HEJ... maj osse gå i fiiii-ner tøj?

ARNE: Nej, nej, for helvede, DU er, som du skal være. Jeg har gamle bukser og en forvasket skovmandsskjorte liggende parat, når JEG kaldes ud

BØRGE: Passe på sten.

Her følger poetisk scene: Arne hamrer den ene fod mod en sten på gulvet, men Børge fanger ham med en arm: *Passe på, passe på, åh nej*. Den lille mand glider atter på knæ, spytter på lommelørklæde, tørrer rent med den ene side, polerer med den anden, rejser sig, klapper selerne.

BØRGE: Nu fiiii-ner igen.

Han går ud, men Arne bliver stående. Vifter AUDI nøglerne mod publikum.

ARNE: En dygtig fejer udløser bonus, så jeg smutter sgu lige ned efter en Ferrari.

Tæppe

